

اثر موس باوئر (Moessbauer Effect)

نوشته :

محمدقلی - محمدی
(دانشیار دانشکده فنی)

رودلف موس باوئر^۱ فیزیک‌دان جوان آلمانی روش جدیدی در تحقیق بر روی پدیده «فلورسانس هسته اتم که با اشعه گاما برانگیخته شده است» عرضه داشت.

این پژوهش ابتدا بوسیله وی در انستیتوی تحقیقات پزشکی ماکس پلانک هایدلبرگ بر روی ایریدیوم ۱۹۱ انجام شد و نتیجه آن به سال ۱۹۵۸ در Zeitschrift fuer physik منتشر گردید. نتایج این بررسی علمی و روشی که وی در راه شناخت این پدیده و اندازه‌گیری انرژی جذب شده و یا نشر یافته اتخاذ نمود امکانات وسیعی به تحقیقات، در زمینه‌های مختلف فیزیکی بخشید. استفاده از این پدیده در قسمتهای مختلف علوم، در زمانی کوتاه چنان اشاعه یافت که آکادمی علوم سوئد جایزه نوبل ۱۹۶۱ را به او اهدا کرد و دانشگاه فنی مونیخ نیز کرسی استادی فیزیک را در اختیار وی قرار داد.

موس باوئر در این کشف خود اصول فیزیک هسته‌ای و فیزیک جامدات را با هم در نظر گرفت و مورد استفاده قرار داد و به همین دلیل نتایج حاصله از پدیده او که ابتدا در حیطه فیزیک هسته‌ای کم انرژی بود بزودی شامل نسبیت - مغناطیس، شیمی و حتی بیوفیزیک و متالوژی گردید.

فلورسانس هسته^۲ اتم که با اشعه گاما برانگیخته شده و در حال رزونانس برده شده باشد حالت فیزیکی مشابهی است برای پدیده شناخته شده برانگیختن اتم و صدور فوتون از مدارهای الکترونی آن.

۱- Rudolf Moessbauer

۲- Nucleus (Kern)

منظور از پدیده «فلورسانس درحالت رزنانس هسته» تحریک ترازانرژی ای درهسته است که بوسیله تابش اشعه گاما باهمان طول موج ایجاد شده باشد. بر اثر تابش این اشعه درهسته اتم جذب و نشر انرژی پشت سرهم اتفاق می افتد.

کوانتوم های انرژی در نشر یا جذب متحمل تلفاتی میشوند که ناشی از «انرژی تلفاتی عکس العمل» میباشد. این انرژی تلفاتی که بشبکه هسته ای در حال نشر یا جذب وارد میشود بنوبه خود باعث ایجاد اختلاف طول موج نوار جذب و نوار نشر شده و بالتیجه رزنانس بهم خواهد خورد. باید اشاره کرد که درهسته اتم برخلاف تجربیات مربوط به نور، تغییر جای نوار ناشی از «تلفات انرژی عکس العمل» همیشه بزرگتر از پهنای طبیعی نوار است.

از آنجا که میزان «انرژی تلفاتی عکس العمل» وقتی که هسته را در درجه حرارت معمولی تحریک میکنیم، اکثراً باعث میشود که حالت رزنانس (یعنی هم پوشی نوار نشر و جذب) فقط برای کوانتوم های معدودی میسر باشد، بنابراین سطح مقطع مؤثر بسیار کوچک شده و اندازه گیری آن بسیار دشوار میشود.

این پدیده فیزیکی را بایمان شاید ساده تری میتوان تعریف کرد :

اندازه گیری فلورسانس هسته اتمی که بر اثر تابش اشعه گاما تحریک شده باشد در شرایط معمولی بسیار مشکل است زیرا که کوانتوم های انرژی در نشر و جذب خود بعلت دادن «امپولس عکس العمل» به هسته ناچار به تحمل تلفات عکس العمل میشوند و بهمین علت در نوار نشر و نوار جذب اختلاف فازی پدید می آید که بر اثر آن حالت تشدید (رزنانس) بهم می خورد.

بطور کلی امروزه روش های فیزیکی متعددی یافت میشود که در آن هسته اتم با تابش اشعه گامای صاحب طول موج مناسبی بحال تحریک و رزنانس برده شده و سپس انرژی نشر و صادر میکنند. زمان بقاء حالت برانگیختگی هسته بسیار کوتاه و در حدود 10^{-10} ثانیه میباشد.

برای ایجاد حالت تعادل و جبران انرژی تلفاتی عکس العمل سه طریقۀ زیر شناخته شده است :

- ۱- پدید آوردن اثر دپلر^۲ بکمک حرکت دادن فرستنده اشعه (مولد). بر اثر آن طول موج انرژی تغییر یافته و تغییر جا در محل نوار پدید می آید.
- ۲- گسترش طیف اشعه نشر و جذب از راه حرارت دادن تا بدینوسیله بتوان سہلتر حالتی را که در آن این نوارها یکدیگر را می پوشانند، بوجود آورد.
- ۳- پدید آوردن حالات یک و دو بوسیله نشر و یا جذب قبلی (مثلاً بوسیله تابش اشعه بتا) پیش از آنکه هسته اتم تحت تأثیر اشعه گاما بحال برانگیختگی برود.

۱- Recoilenergie

۲- Doppler

Malmfors^۱ در آزمایش تحقیقی خود نشان داد که میتوان با بالابردن حرارت در موارد مناسبی فلورسانس هسته تحریک شده را اندازه گیری کرد. در اینگونه روشهای اندازه گیری که در آنها تحت حرارت، طیف اشعه گسترده شده و بر اثر آن خطوط نشر و جذب بهتر یکدیگر را میپوشانند و بنابراین امکان اندازه گیری فلورسانس هسته تحریک شده، داده میشود، همیشه آزمایش بر روی اشعه پراکنده عملی میگردد. لذا روشن است که هر بار باید کوانتومهای انرژی پراکنده شده در هسته را از «کوانتومهای انرژی پراکنده» ناشی از اثر کمپتن (Compton) جدا کرد و بنابراین آزمایش باید فقط در مولدهائی محدود شود که اشعه گامای سخت تر از اشعه گامای تابش یافته (که مورد آزمایش است) منتشر نمیکنند، تا از این راه از رویهم قرار گرفتن اثر کوانتومهای پراکنده شده در حال تحریک هسته و کوانتومهای پراکنده شده ناشی از اثر Compton جلوگیری کرد.

بطور کلی اندازه گیری از طریق متدهای بالا بادشواریهای زیر روبرو هستند:

۱- با کم شدن انرژی، جدانگذاشتن اشعه پراکنده شده ناشی از اثر Compton با اشعه پراکنده الاستیک بسیار دشوار میگردد زیرا اختلاف دوانرژی: کوانتومهای نشر یافته (پریمر) و کوانتومهای پراکنده شده Compton بسیار کوچک میگردد. بعلاوه قدرت تشخیص کنتور سنتیلاسیون برای انرژیهای قلیل بسیار ناچیز میشود. اضافه بر آن سطح مقطع موثر برای اشعه پراکنده Rayleigh در انرژیهای کم بسیار افزایش می یابد.

۲- سطح مقطع موثر فلورسانس هسته برانگیخته شده بطور عکس متناسب است با زمان بقاء حالت تحریک (τ) و ما میدانیم که در فلورسانس هسته برانگیخته شده، از کوانتومهای جذب شده فقط قسمت کوچکی (چند درصدی) بعنوان کوانتومهای انرژی مجدداً نشر یافته و برای اندازه گیری در اختیار ما قرار میگیرد. موس باوئر در بررسی خود روشی را عرضه میدارد که با انجام آن پدید آمدن «انرژی تلفاتی عکس العمل» را مانع شده و بدینوسیله حالت رزنانس برهم نمیخورد.

اولین آزمایش موس باوئر برای اندازه گیری زمان بقاء حالت برانگیخته keV ۱۲۹ در ایریدیوم

۱۹۱ بود.

اصول روش اندازه گیری موس باوئر

موس باوئر در اولین آزمایش خود توانست با پائین آوردن حرارت (۸۸°K) برخلاف نتایج گرفته شده تا آن زمان، شاخه صعودی قابل توجهی را برای جذب، در نقطه رزنانس هسته اتم بدست آورد. این آزمایش بر روی ایریدیوم ۱۹۱ و در تراز انرژی keV ۱۲۹ آن انجام پذیرفت. وی نتایج این تجربه را بکمک گسترش

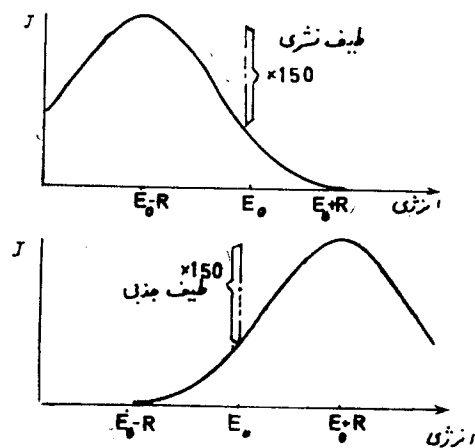
۱- Malmfors K.G, : Beta - and Gammaray Spectroscopy Amsterdam 1955.

و تکمیل یک تئوری کلاسیک از لامب^۱ در مورد جذب اشعه، اثبات کرد و این پدیده را ناشی از گرفتن «انرژی تلفاتی عکس العمل» بوسیله تماسی کریستال دانست. پس از این آزمایش موس باوئر معتقد شد که اگر اجسام جامد را مورد تابش اشعه گاما قرار دهیم، بویژه در حوزة اشعه گامای نرم و در درجه حرارت های پائین تر تغییر صعودی سریع منحنی جذب یا نشر را در نقطه رزنانس هسته اتم ملاحظه خواهیم کرد (شکل ۱).

نشر یا جذب یک کوانتوم بوسیله هسته اتمی از یک کریستال معمولاً تغییراتی را در حالت نوسانی شبکه کریستال پدید میآورد، زیرا که این شبکه کریستال امپولس عکس العمل را دریافت می‌دارد. و بعلاوه پیمانهای (کوانتائی) بودن انرژی داخلی هسته، کریستال میتواند فقط انرژی عکس العمل را بازای مقادیر معینی بپذیرد.

با پائین آوردن حرارت احتمال تحریک ترازهای انرژی داخلی هسته کم میشود و بهمین دلیل در مورد اشعه گامای نرم برای یک قسمت از کوانتوم های جذب شده کریستال در مجموعه «انرژی عکس العمل» را می‌پذیرد. در اینجا کوانتوم های جذب شده و نشر یافته بعلاوه بزرگ بودن جرم کریستال عملاً تلفاتی را متحمل نشده و شرایط رزنانسی ایده آل محفوظ باقی میماند.

شکل یک، دو منحنی نشر و جذب را که موس باوئر از راه محاسبه بدست آورده است نشان میدهد. این منحنی برای تراز انرژی 129 keV ایریدیوم 191 در حرارتی برابر 88°K میباشد.

(شکل ۱) منحنی نشر و جذب حالت تحریک تراز انرژی 129 keV ایریدیوم 191 . در حرارتی برابر $T = 88^\circ \text{K}$. زمان بقاء حالت تحریک 10^{-10} ثانیه است.

ارتفاع منحنی در نقطه رزنانس به نسبت $1 : 0$ کوچک شده است، طیف بدست آمده شامل دو قسمت است.

۱- طیف پهن پیوسته که حرارت نرمیک اتمهای در پیوند را در داخل کریستال نشان میدهد.

کوانتوم‌های انرژی که در این حوزه از طیف واقع میشوند بایک تغییر وضعیت حالت نوسانی شبکه کریستال مقابل میباشند .

۲- یک نوار بسیار قوی با پهنای طبیعی نوار که حالت گذرای کوانتوم‌هائی را نشان میدهد که بهیچوجه دچار تلفات انرژی نشده‌اند زیرا که « مجموعه کریستال » امپولس عکس العمل را گرفته است . بنابراین این خط در جذب و در نشر بدون تغییر محل در مکان رزنانس واقع شده است .

موس باوئر در آزمایش دومی ، بر روی ^{191}Ir ، تغییرجا در خطوط (نوارهای) جذب و یا نشر را بدون وارد شدن تلفات عکس العمل بر آنها، با کمک یک دستگاه سانتریفوژ عملی ساخت . بدینوسیله موس باوئر حتی توانست با حرکت دادن مولد در مقابل جذب کننده اشعه ، اثر Doppler را پدید آورده و خطوط (نوار) نشر را بسمت فرکانسهای بالاتر یا پائین تر (بایبانی دیگر بسمت انرژی بیشتر یا کمتر) تغییرجا دهد و بدین قسم حالت رزنانس را بهم بزند و نوار فلورسانس هسته در حالت تحریک را بکلی از بین ببرد . با تغییر محل مولد و یا جذب کننده میتوانیم حتی نوار تراز انرژی 129 keV ایریدیوم را بدون انرژی عکس العمل بدست آوریم و همانطور که اشاره شد با در دست داشتن پهنای این نوار که همان پهنای طبیعی نوار میباشد، زمان بقای تراز انرژی 129 keV ایریدیوم 191 را معین میکنیم .

موس باوئر در این بررسی خود نیز رابطه لاسب^۱ درباره سطح مقطع موثر برای جذب را :

$$\sigma(E) = \left(\frac{\Gamma^2}{4} \right) \sigma_0 W_a(E)$$

اختیار کرد .

در رابطه لاسب :

Γ : کل انرژی تراز انرژی در حال رزنانس

E : انرژی کوانتوم‌های وارده

$W_a(E)$: شکل و موقعیت نوار انرژی جذب شده

و σ_0 سطح مقطع موثر بروی حالت رزنانس میباشد .

وی با تکمیل رابطه فوق توانست سطح مقطع موثر را برای مرحله جذب بدست آورد .

دستگاه آزمایش

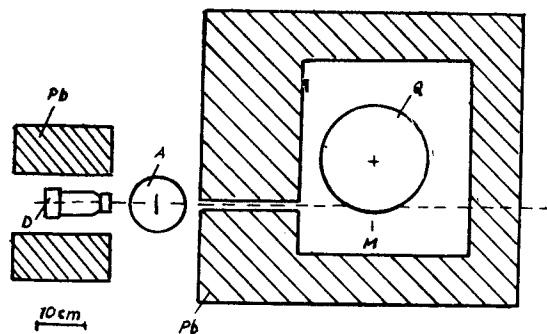
(شکل ۲) مایش دستگاهی را میدهد که موس باوئر بکمک آن آزمایش خود را انجام داد .

در این دستگاه ، جذب کننده عبارت است از یک صفحه Er . سیلیمتری ایریدیوم و یک صفحه Er .

سیلیمتری از پلاتین که هر دو دارای شعاعی برابر 30 میلیمتر میباشند ، در این دستگاه جذب اشعه گاما (که

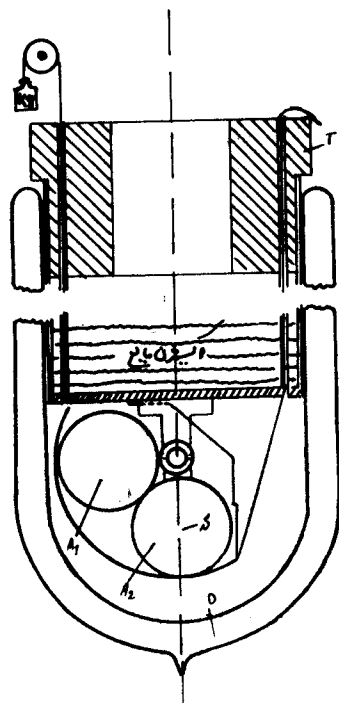
۱- Lamb Jr WE: Phys. Rev 55 190 (1939).

برآثر تشعشع بتای اسمیوم «OS₁₉₁» با انرژی keV ۱۲۹ حادث شده بود) در ایریدیوم ۱۹۱ مورد بررسی واقع شد .

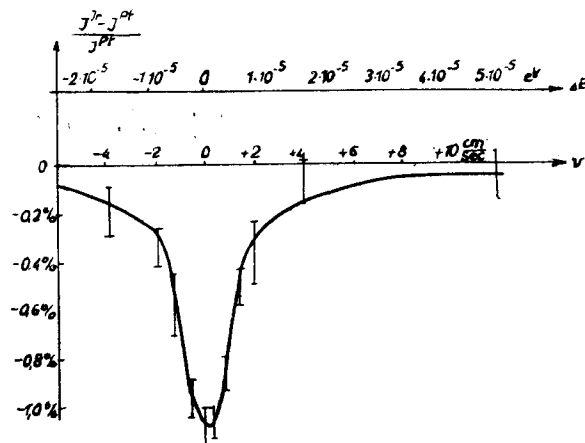
(شکل ۲) دستگاه آزمایش A- کریوستات جذب کننده P- کریوستات باسولد D- کنتور

صفحه ایریدیوم یا جذب کننده «ویک صفحه پلاتین مورد مقایسه» هر کدام بنوبه در امتداد شعاع اشعه قرار گرفتند. صفحه جذب کننده و مولد هر دو در حرارت اکسیژن مایع واقع شده بودند. کنتورستتیلایون بوسیله یک Photozell بنحوی تنظیم شده بود که فقط آن کوانتوم های انرژی را بشمارد که از مولد اشعه در حالتی که سولد در موضع معینی واقع شده است، نشر مییابد (شکل ۳). در (شکل ۳) مقطعی از جذب کننده نشان داده میشود.

(شکل ۳) کریوستات جذب کننده . بوسیله نخ قادریم دو جذب کننده A₁ و A₂ را پشت سرهم در مقابل اشعه قرار دهیم

(شکل ۴) منحنی شدت نسبی اشعه ، $\left(\frac{I_{Ir} - I_{Pt}}{I_{Pt}}\right)$ را که بطورمتناوب یکبار پشت یک صفحه I_r و بار دیگر پشت صفحه پلاتین سنجیده شده است بعنوان تابعی از سرعت نسبی مولد درقبال جذب کننده نشان می دهد . همانطور که در بالا خاطر نشان شد بعنوان مولد اشعه ، یک مولد اسمیوم ^{241}Po میلی کوری انتخاب شد که طیف اشعه نشر شده آن دارای تراز انرژی 129 keV ایریدیوم ^{191}Ir میباشد .

(شکل ۴)

هریک از نقطه منحنی ده بار اندازه گیری شد و آزمایش در زمانی برابر 14 روز انجام گرفت . مقادیر اندازه گیری شده برای پلاتین بهیچوجه تابعی از حرکت نسبی مولد نسبت به صفحه جذب کننده نیست . برای نشر اشعه تراز انرژی 129 keV در ایریدیوم ^{191}Ir طی آزمایشی زمان بقاء خصوصی حالت

$+13$
تحریکی برابر $\tau_1 = (3.76 - 0.8) \cdot 10^{-10}$ ثانیه اندازه گیری شد و با توجه به ضرایب کنورسیون که بوسیله Davis و Mitarb داده شده است ($\alpha = 2.47$) زمان بقاء حالت برانگیختگی برابر خواهد شد با :

$$+0.4$$

$$\tau = \tau_1(1 + \alpha) = (1.0 - 0.2) \cdot 10^{-10} \text{ sec}$$

بنابراین موس باوئر نشان داد که این طریقه آزمایش همچنین برای اندازه گیری زمان بقاء ترازهای انرژی صاحب انرژی بسیار کم نیز، کاملاً مناسب میباشد .